

den første Dag, maa det jo være ud fra Troen paa, at disse Prygl ville virke bedre end de 5—6 Aars Tugthus. Men om han bliver pryglet igennem den ene Gang, det er dog kun Smaating imod den anden Straf. Hovedsagen for mig er, at jeg vil være med til at straffe de virkelige Bøller paa en langt mere virksomfuld Maade end med Prygl. Jeg nedlægger en bestemt Indsigelse mod denne Afgudsdyrkelse, denne falske Tro paa, at Prygl skulle være saa gode. Dette vil jeg gerne fastholde, og jeg tror ogsaa, man maa kunne forandre noget ved Lovene, saa at de kunne hjælpe. Jeg vil dernæst minde om, at man ikke saadan i Almindelighed kan tale om Bøller. Man nævner der disse Alfonser og Bondefangere, Folk som Bræddestablen og andre, men jeg vil spørge, hvor begynde Bøllerne, og hvor høre de op? Det er alt sammen glat og glidende over i hinanden, saa at det i det enkelte Tilfælde vil være uhyre vanskeligt at drage Grænsen. Skulde denne Lov træde i Kraft, vilde det jo ikke blot blive her i København, men ogsaa paa Landet. Man maatte da maaske overlade det til en Herredsfoged at skønne over, hvem der var Bøller, om vedkommendes Fortid har været den eller den. Tænk derfor paa, hvilken underlig Vilkaarlighed det vil blive, og hvorledes disse Pryglestraffe i mange Tilfælde ville komme til at virke. Kommer en Landsbydreng til Købstaden, slaa Købstaddrengene ham, fordi de straks se, at han er fra Landet; det er smaa Bøller. I en Latinskole slaa 5te og 6te Klasse ubarmhertigt løs paa 1ste, 2den og 3die Klasse, fordi de skulle have Respekt. Det er ogsaa Bøller, skønt forholdsvis af uskadelig Art. Og saaledes gaar det op igennem hele Folket, at der er Bølltanker og Bølleopfattelse. Men vil man her anvende Prygl, saa er det efter min Mening uhyre vanskeligt at sige, hvor man saa skal begynde eller ende. Ogsaa af den Grund synes jeg, man skulde betænke sig, inden man gaar med til denne Lov, og det haaber jeg, mange ville gøre. Naar den højtærede Justitsminister sagde, at Loven skulde gaa sin Sejrsang igennem Tinget, vil jeg dog sige, at det vil jeg sætte et stort Spørgsmaalstegn ved. Jeg vil gerne være med til Lovforslag, der indskrænker Overfaldene og straffer dem haardt. Men det tror jeg ikke, vil opnaas ved Prygl; de ville ikke rede os ud deraf. Jeg haaber derfor ikke, at Forslaget vil blive til Lov i dets nuværende Form.

Nielsen-Kirkelund: Det er glædeligt, at de fleste af de ærede Talere have været enige om, at de Forbrydelser, der her er Tale om, bør straffes haardt. Men der er jo forskelligt Syn paa, hvad der af Straf er mest virksomfuldt, og dersom man hæfter Øjet ene og alene paa de nuværende saakaldte Bøller, maa jeg sige, at jeg tror ikke, Prygl ville virke. Jeg tror aldrig, man *slaa* noget godt ind i disse Folk, og hvor uenig jeg end er med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), maa jeg dog med det ærede Medlem mene, at det vil være bedre at give disse Folk Musik, Bade og gode Klæder end Prygl. Det er, naar det gælder de nuværende Forbrydere. Men det forekommer mig, at man ogsaa skal tænke paa dem, der staa paa Skillevejen til Forbryderbanen, og vi skulle derfor tænke paa at fastsætte en Straf, der kunde afskrække saadanne Mennesker, hos hvem Lidenskaberne komme frem og true med at føre dem ind paa Forbryderbanen. Det vil være godt, om der er fastsat en Straf, der kunde afskrække dem fra at gaa den Vej, og jeg er vis paa, at senere hen i Livet ville mange takke Samfundet, fordi det har advaret dem imod at komme ind paa en saadan Vej derved, at det har sat Straffemidler, der skræmmede dem bort derfra, naar Lidenskaberne brusede op i deres Indre. Det virksomste Middel dertil mener jeg netop er Prygl, og deri er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister, at vi bør prøve dette Straffemiddel for at se, om vi derved kunde redde Mennesker fra at komme ind paa Forbryderbanen. Det er underligt, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som dog helst skulde tale Arbejdernes Sag, indtager den Holdning, han gør, med Hensyn til Lovforslagets §§ 1 og 2. Arbejdernes Døtre og Hustruer ere nemlig meget mere udsatte for at blive overfaldne end de velstilledes. Der er mange af disse fattige Kvinder, som, naar de gaa i deres lovlige Ærinde paa ensomme Veje, maa gaa i Frygt og Bæven for at blive overfaldne. Overklassens Kvinder komme kørende i Kareter eller andre Vogne, men Arbejdernes maa gaa paa ensomme Veje og maa tidt sidde alene hjemme og kunne da frygte for Overfald.

I § 5 hedder Slutningspunktummet: „At Handlingen er foretaget i Beruselse, bør ikke udelukke Anvendelsen af legemlig Revselse.“ Det er jeg fuldt ud med til, men saa føjes der til: „naar Gerningsmanden ikke helt har